

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.793 van 19 mei 1998
in de zaak A. 78.602/VII-16.663.**

In zake : de n.v. VAN BROEKHOVEN'S ALGEMENE ONDER-
NEMINGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. GEELEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. VAN BROEKHOVEN'S ALGEMENE ONDERNEMINGEN op 15 mei
1998 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst
dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit
van de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN van 30 april 1998 waarbij het beroep
ingesteld tegen de beslissing van het college van
burgemeester en schepenen van Ninove van 16 december
1997 waarmee aan de verzoekende partij de milieuvergunning
wordt verleend voor het exploiteren van een tijde-
lijke betoncentrale gelegen te Ninove gegrond wordt
verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 1998, om 15.00 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. GEELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris I. CORRIJN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 43, §§ 7 en 8 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel

"doordat de bestreden beslissing stelt dat de inrichting strijdig is met de bestemming van het gebied;

Terwijl art. 43 § 7 van het Decreet Ruimtelijke ordening het aan de overheden die moeten beslissen over een milieuvergunningsaanvraag toelaat om af te wijken van de bepalingen van het gewestplan, voorzover de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad en terwijl het materieel motiveringsbeginsel inhoudt dat de overheid haar beslissing laat steunen op draagkrachtige, begrijpelijke en rechtens en feitelijk aanvaardbare motieven";

dat zij dat middel als volgt toelicht :

"De bestreden beslissing stelt zonder meer vast de inrichting waarvoor de vergunning werd gevraagd volgens het gewestplan 'Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem', gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, waarvoor art. 11.4.1 en 15.4.6.1. van het K.B. van 28 december 1972 van toepassing zijn. Het bestreden besluit stelt vast dat de inrichting strijdig is met de bestemming van het gebied.

Terzake heeft het bestreden besluit de toepassing van art. 43 § 7 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening -waardoor het mogelijk is dat er een afwijking van de bepalingen van het gewestplan wordt verleend- niet overwogen. Op zich vormt dit een tekortkoming van het motiveringsbeginsel.

Art. 43 § 7 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening laat toe dat de overheden die moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen bij het verlenen van een milieuvergunning, afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad.

Dit betekent o.m. dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van de functies, de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

Het is duidelijk dat er voor de inrichting waarvoor de verzoekende partij een aanvraag indiende, onmogelijk de goede ruimtelijke draagkracht van het gebied zou overschrijden en de bestemming van het gebied in het gedrang zou brengen.

De verzoekende partij verwijst daarvoor naar volgende omstandigheden :

- de inrichting waarvoor de verzoekende partij vergunning vroeg, was een tijdelijke inrichting. Onder een tijdelijke inrichting wordt begrepen :

'De vergunningsplichtige inrichting waarvan de exploitatie geen blijvende gevolgen voor het leefmilieu veroorzaakt en in principe niet langer zal duren dan :

- één jaar, als het een inrichting betreft die verband houdt met een bouwwerf.
- drie maanden in de andere gevallen'. (1)

'de in de indelingslijst met de letter T aangeduide vergunningsplichtige inrichtingen waarvan de exploitatie geen blijvende gevolgen voor het leefmilieu veroorzaakt en in principe niet langer zal duren dan :

- één jaar, als het een inrichting betreft die verband houdt met een bouwwerf.
- drie maanden in de andere gevallen'. (2)

Als tijdelijke inrichting zal de inrichting verdwijnen na maximaal één jaar. Er is derhalve geen sprake van een definitieve inplanting. Gelet op het tijdelijk karakter van de inrichting kan zij de bestemming van het gebied als landschappelijke waardevol agrarisch gebied niet in het gedrang brengen.

- de verzoekende partij had ingevolge de afgeleverde vergunning de verplichting om de site na afloop van de tijdelijke vergunning volledig te herstellen. Dit betekent dat zij na verwijdering van de installaties, de bodem diende te reinigen en daarna de teeltaarde (die voor de installatie van de inrichting was afgeschraapt) terug over het perceel uitspreiden. Na één jaar (waarvan er ondertussen 5 maanden verstreken zijn) zou het gebied derhalve volledig in zijn oorspronkelijke toestand zijn teruggeplaatst.
- de inrichting ligt volledig op de rand van het agrarisch gebied, en sluit aan bij het landelijk woongebied langsheen de Aalstersesteenweg. Bovendien is het betrokken agrarisch gebied vrij uitgestrekt, zodat de inrichting niet van aard is enige ruimtelijke weerslag te hebben op de ruimtelijke draagkracht van het gebied.
- de site is zo klein mogelijk gehouden (zoals ook vastgesteld in de bestreden beslissing) om de agrarische functie van het agrarisch gebied niet in het gedrang te brengen.
- er kan geen sprake zijn van een belangrijke hinder op de onmiddellijke omgeving. Verzoekende partij verwijst daarvoor naar de toelichting bij het tweede middel.

(1) Art. 2.5° Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

(2) Art. 1.8° VLAREM I-besluit.

- het betrokken gebied (landschappelijk waardevol agrarisch gebied) is geen van de gebieden die vermeld zijn in het Besluit van de Vlaamse Regering van 29 september 1993 tot uitvoering van het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw (Belg. Staatsbl., 27 januari 1994) of het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 1994 tot uitvoering van het decreet van 13 juli 1994 houdende wijziging van art. 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (Belg. Staatsbl., 22 september 1994). Deze besluiten werden genomen in uitvoering van art. 43 § 11 Decreet betreffende de ruimtelijke ordening.
 - er is een aarden wal aangebracht op de grens van het terrein. De verzoekende partij heeft voor de aanvang van de werken de laag teelaarde afgeschraapt en deze als een wal opgeworpen op de grens van het perceel, zodat de visuele hinder van de site wordt beperkt.
- Gelet op de deze omstandigheden heeft de verwerende partij ten onrechte geen afwijking verleent op de bepalingen van het gewestplan";

2.2.1. Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een aanvraag tot milieuvergunning krachtens artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, er toe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat zij dienvolgens de vergunning dient te weigeren indien de inrichting - weze het zelfs een tijdelijke inrichting- niet past in de bindende voorzieningen van het plan; dat niet wordt betwist dat de kwestieuze inrichting blijkens het gewestplan "Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem" is gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en dat de exploitatie van een tijdelijke betoncentrale onverenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften die voor zulk een gebied gelden; dat evenwel de verzoekende partij argumenteert dat in het bestreden besluit ten onrechte niet de mogelijkheid tot toepassing van artikel 43, § 7 van evengenoemd decreet werd overwogen, hetgeen een schending van het "motiveringsbeginsel" zou inhouden; dat evenwel dat argument niet lijkt op te gaan om volgende redenen : genoemd

artikel 43, § 7 bepaalt dat de overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningaanvragen, bij het verlenen van de milieuvergunningen "kunnen" afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan en dit op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad; paragraaf 8 van hetzelfde artikel bepaalt daarop de voorwaarden waaronder de in paragraaf 7 bedoelde afwijking slechts kan worden verleend; artikel 43, § 7, opent dus de mogelijkheid, maar geenszins de verplichting om voor zonevreemde bedrijven af te wijken van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan, en uit die bepaling blijkt helemaal niet dat het bestuur systematisch verplicht zou zijn een afwijking van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen te overwegen; uit het feit dat de regeling die is neergelegd in artikel 43, § 6 tot en met 12 een uitzonderingsregeling is, vloeit voort dat de toepassing ervan niet systematisch moet worden overwogen, temeer daar uit de aanhef van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij op een of andere wijze, bijvoorbeeld toen zij gehoord werd door de provinciale milieuvergunningscommissie, zou hebben aangedrongen op de toepassing van de regeling inzake de zonevreemde bedrijven; vermits het bestuur op het eerste gezicht niet verplicht is de toepassing van de uitzonderingsregeling inzake de zonevreemde bedrijven te overwegen, kan bezwaarlijk worden vereist dat in de beslissing formeel gemotiveerd wordt waarom de toepassing van deze regeling niet werd overwogen;

2.2.2. Overwegende dat daarbij komt dat prima facie de aanvraag van de verzoekende partij zelfs niet ressorteert onder een van de gevallen die zijn opgesomd in artikel 43, § 8, b) van voornoemd gecoördineerd decreet, waardoor zij zelfs niet eens in aanmerking lijkt te komen voor de toepassing van de door haar nagestreefde

uitzonderingsregeling; dat het dan ook niet meer terzake lijkt of al dan niet is voldaan aan de voorwaarde neergelegd in artikel 43, § 7, van hetzelfde decreet, met name dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1. Overwegende dat het tweede middel "is gebaseerd op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel"; dat de verzoekende partij vooreerst onder verwijzing naar het eerste middel kritiek uit op de stedenbouwkundige motivering; dat zij vervolgens de milieuhygiënische motivering van de bestreden beslissing bekritiseert;

3.2. Overwegende, wat de kritiek op het stedenbouwkundige vlak betreft, dat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel; dat aangezien een stedenbouwkundig motief volstaat om een exploitatievergunning te weigeren, de kritiek op de overige milieuhygiënische weigeringsmotieven niet dienend is; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien mei 1900 achtennegentig, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
V. WAUTERS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M. -R. BRACKE.